

அமர்
குணர்ட்டைம் ஜஸ்வர்
அவர்களின்
சிவபதப்பேநு குறித்த
நன்னை மலர்
09-10-2021

ஸ்வாமியம்

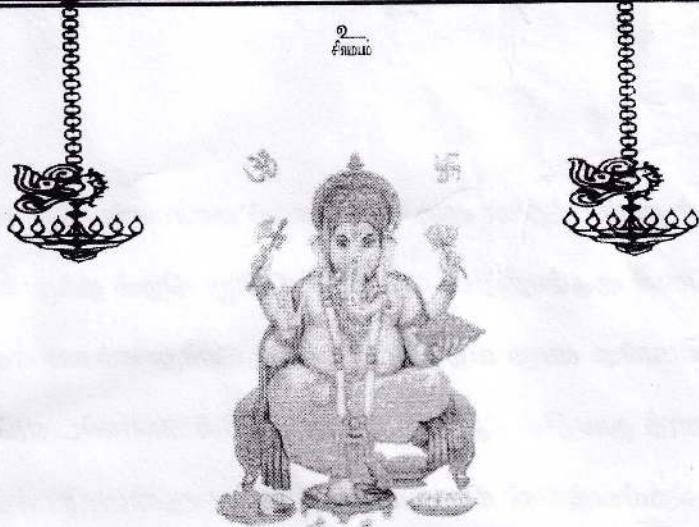
யாழ்ப்பானைம் மல்லாகத்தினைப் பறப்பிடமாகவும் ஓட்டுமேடம்,
கொக்குவில் மேற்கை தற்போதைய வசப்பிடமாகவும் கொண்ட

அமர்ர்
குணரட்டிமம் ஜஸ்வர்

அவர்களின் சுவபதப்பேறு குற்றத்
3ம் நாள்

நனைவு மலர்

09-10-2021

யாழ்ப்பானம் மல்லாகத்தினைப் பிறப்பிடமாகவும் ஒட்டுமடம்
கொக்குவில் மேற்கை தற்போதைய வசீபிடமாகவும் கொண்ட
அமர்ர்

குணரட்னம் ஜஸ்வர்

அவர்களின் சுவதப்பேறு குந்தக
3ம் நாள்

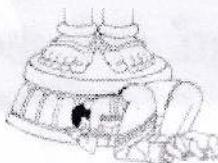
நினைவு மற்று

09-10-2021

சுயர்ப்பணம்

எங்கள் குடும்பத்தின் குட விளக்காய் கண்கண்ட தெய்வமாய்
 எங்கள் குடும்பத்தின் ஓவராகி நின்று நியில் தந்து நாம்
 வாழ்வாய்க்கு வாய் வழிகாட்டி என்று ஒன்று எழை என்றாம்
 ஆறாத் நுயரில் ஆழ்த்தி மீளாத்துயில் கொண்ட எங்கள்
 அன்பு தெய்வத்தின் நிகையான நித்திய ஆன்மா சாந்தி பெற
 அவர்தம் பாதாரவிந்தங்களில் எழுது கண்ணீர் நிறைந்த
 காணிக்கையாக சுயர்ப்பணம் செய்கின்றோம்

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!! ஓம் சாந்தி!!!

இங்குணம்
 குடும்பத்தினர்

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்
வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

மண்ணுலகில்

10.04.1944

விண்ணுலகில்

09.09.2021

அமர்
குணர்ட்னம் ஜஸ்வர்
அவர்கள்
திநி வெண்பா

பிலவ வருட ஆவணித் தீங்கள் இருபத்தினான்காம் நாள் வியாழன் காலை பூர்வப்பக்ஷி திருத்தீயத் திதியதனில் மல்லாகத்தில் தோன்றி கொக்குவிலில் வாழ்ந்த ஜஸ்வரியாள் சேர்ந்தாள் ஜந்து கரத்தான் பாதம் நிறைவாய்.

ஓ
சிவஸயம்

என்கை நன்றாக ஒகறவன் படைத்தனன்
தன்கை நன்றாகத் தழிழ் செய்யுமாறே

தெய்வத்தழிழ் திருமுறைப்பாக்கன்

திருச்சிற்றம்பஸம்
விநாயகர் ருதி

திருவங் கல்வியுஞ் சீரும் தழைக்கவும்
கருணை பூக்கவும் தீமையைக் காய்க்கவும்
பருவ மாய்நம துள்ளம் பழுக்கவும்
பெருகும் ஆழத்துப் பிள்ளையைப் பேணுவாம்.

ஓதவாரம்

சலம் பூவொடு தூப மறந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்
நலந் தீங்கினும் உனை மறந்தறியேன்
உன்நாமம் என்நாவில் மறந்தறியேன்
உலர்ந்தார் தலையிற் பலிகொண்டுள்வாய்
உடலுள்ளந்து சூலை தவிர்த்தருள்வாய்
அலைந்தேன் அடியேன் அதினைக் கெடில
வீரட்டானத்துறை அம்மானே.

३

திருவாசகம்

மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்த ()து
 உன் விரை யார்சமுற் (கு) என்
 கைதான் தலை வைத்துக் கண்ணீர்
 ததும்பி வெதும்பி உள்ளம்
 பொய்தான் தவிர்ந்து) உன்னைப் போற்றி
 சய சய போற்றி என்னும்
 கைதான் நெகிழி விடேன் உடையாய்
 என்னைக் கண்டு கொள்ளே.

திருவிசைப்பா

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா ஓன்றே
 உணர்வுகுழி கடந்ததோர் உணர்வே
 தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே
 சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே
 அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கணியே
 அம்பலம் ஆடரங்காக
 வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந்தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

திருப்பண்ணக்கு

மன்னுக தில்லை வளர்க நம்பக்தர்கள்
 வஞ்சகர் போயகல
 பொன்னின் செய்மண்டபத்துள்ளே புகுந்து
 புவனியெல்லாம் விளங்க
 அன்னநடை மடவாருமை கோன்
 அடியோழுக் கருள் புரிந்து
 பின்னைப் பிறவியறுக்க நெறிதந்த
 பித்தற்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருப்புராணம்

இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப் பின்வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்பிண்டேல் உணையென்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும் நான்மகிழ்ந்து பாடி
அறவாந் ஆடும்போதுள் ணடியின்கீழிருக்க வென்றார்.

திருப்புகழ்

எதிரிலாத பக்தி தனை மேவி
இனிய தாணினைப்பை இருபோதும்
இதய வாரிதிக் குறைவாகி
எனது லோ சிறக்க அருள்வாயே
கதிர்காம வெற்பிலுறை வோனே
கனக மேருவொத்த புயவீரா
மதுர வாணியற்ற கழலோனே
வழுதி கூனிமிரத்த பெருமானே.

வரம்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்க லோங்க நற்றவம் வேள்விமல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அமரர் குணரட்டனம் ஜஸ்வர் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு

இந்து சமூத்திரத்தின் முத்தான இலங்கைக்குத் தீவில் வடபால் யாழ்ப்பாணத்தில் மல்லாகம் என்னும் ஊரில் உயர் சைவ வேளாளர் மரபில் தோன்றிய அப்பாச்சியார் பாக்கியம் தம்பதியினருக்கு அன்பு மகளாக ஜஸ்வர் என்னும் பெருந்தகை 10-4-1944 இல் பிறந்தார். இவருடன் இராமச்சந்திரன், சிவசுப்பிரமணியாம், அருள்வேல், நவமணி, நாகேஸ்வரி ஆகிய சோதரர்களுடன் தனது பூலோக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த பின்னர் புன்னாலைக்கட்டுவெனச் சேர்ந்த கந்தையார் மீனாட்சி தம்பதிகளின் புதல்வன் குணரட்டனம் அவர்களை திருமணம் செய்து இல்லாழக்கையின் பயனாக ஜீவரூபி, சாந்தரூபி, பக்ரதன், சிறீதரன், ஆனந்தரூபி, ஞானரூபி ஆகிய நன்மக்களைப் பெற்றெடுத்தார். தன்னிலம் கருதாமல் தன் கணவர் பிள்ளைகள் நலனுடன் வாழ இறைவனை வேண்டியவர் நன்மக்கள் அனைவருக்கும் சிறந்த இல்லற வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுத்ததன் பயனாக பத்து பேர்ப்பிள்ளைகளைக் கண்டுகளித்தனர்.

இரண்டாயிரத்து ஏழில், அன்பு துணையான குணரட்டனம் அவர்கள் இறைவனை சேர்ந்தமையால் பெரும் துயர் அடைந்தார். என்றும் மக்கள், மருமக்கள், பேர்ப்பிள்ளைகளின் நலனில் அக்கறை கொண்டிருந்தார். நித்தமும் விசுவேசப் பிள்ளையார் கோவிலில் தேவாரம், பிள்ளையார் பெருங்கதை, திருவெம்பாவை என்னும் பதிகங்களைப் பாடி பக்தியுடன் திகழ்ந்து வந்தார். தேவார பதிகங்களை மனனம் செய்து பாடுவதில் அதிக நாட்டம் உள்ளவர்.

மேலும் கொக்குவில் மேற்கு சந்திரசேகர பிள்ளையார் ஆலயத்தில் பிள்ளையாரைத் தினமும் மெய்யன்போடு வணங்கி தனது இறை பணியை தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வந்தார்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வரும் நாளில் புரட்டாதி மாதத்தில் 9ஆம் தீகதி 2021 ஆம் ஆண்டில் இறைவனின் பாதார விந்தங்கள் அடைந்த அவர் மறைந்தாலும் எங்கள் எல்லோருக்கும் காட்டிய அன்பும் பரிவும் பாசமும் எங்களால் மறக்க முடியாதவை அவருடைய ஆன்மா சாந்தி அடைய இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

பிள்ளையார் பெருங்கதை

கார்த்திகை மாதத்து கிருஷ்ணபட்சப் பிரதமையில் தொடங்கி, மார்கழி மாதத்து சுகல பட்ச சஷ்டி வரையிலான 21 நாட்கள் அனுஷ்டிக்கப்படும் விரதம் “விநாயகர் சஷ்டி விரதம்” ஆகும். விநாயகர் சதுர்த்தியை அடுத்து, விநாயகப்பெருமானை வழிபாட்க்கூடிய சிறப்பு மிக்க விரதத்தில் ஒன்று இது.

இந்த விரதத்தை மிகுந்த பயபக்தியோடு கடைப்பிடிக்க வேண்டியது அவசியம். ஒருமுறை விக்கிரமாதித்தனின் மனைவியான இலக்கண சுந்தரி, இவ்விரதத்தைக் கடைப்பிடித்தாள். ஆணவும் மிகுதியால், இடையில் நோன்பை கைவிட்டு, கையில் கட்டியிருந்த கயிற்றை கழற்றி ஏறிந்தாள். அதன் விலைவாக, அவளது கணவன் விக்கிரமாதித்தனால் துரத்தப்பட்டு, காட்டிலேயே சில காலம் வாழும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். பின்னர் காட்டில் இருந்தபடியே விநாயகர் சஷ்டி விரதத்தை கடைப்பிடித்து, பிரிந்த தனது கணவருடன் சேர்ந்தாள் என்பது புராணக் கதை.

இளாந்றி, கடலை, அவல், பொரி, என்னிருண்டை
போன்றவற்றை நெவேத்தியமாக படைக்கலாம். மேலும் அறுகம்புல,
எருக்கம்பூ, பன்னீரபத்திரம் ஆகியவற்றால் அர்ச்சனை செய்தும்
இறைவனை வழிபடலாம். விநாயகர் சஷ்டி விரத நாட்களில், வீட்டில்
இருந்தபடியோ அல்லது தினமும் ஆஸபங்களுக்கு சென்றோ,
விநாயகரின் கதையை வாசித்தும், அவரது துதிப் பாடல்களைப்
பாடியும் விரதத்தை கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இறுதி நாளான சஷ்டி
அன்று முழு உபவாசம் இருந்து, மறுநாள் காலையில் கையில்
கட்டியிருந்த நோன்புக் கயிற்றைக் கழற்றிய பின்னர், விநாயகரை
பாராயனைம் செய்து விரதத்தை முடிக்க வேண்டும்.

விநாயகர் சஷ்டி விரதத்தை அனுஸ்திப்பதால் வாழ்வில் எல்லாப்
பேறுகளும் கிடைக்கும். மேலும் கையில் எடுக்கும் காரியங்கள்
வெற்றியாகும்.

காப்பு

கரும்பும் இளாந்றுங் காரெள்ளஞ் தேனும்
விரும்பும் அவஸ்பலவும் மேன்மேல் - அருந்திக்
குணமுடைய ணாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்கு காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேவதனில் ஏறி
வரும் அரன்றான் ஈன்றருஞும் மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத்தொழுவேன்
என் கதைக்கு நீளன்றுங் காப்பு.

வியங்கர் துநி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வாணோரும் ஆனைமு கத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர் தம் கை.

ஒற்றை மருப்பும் ஓரிரண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த விழிமுன்றும் - பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத் தன்மனதில் எப்பொழுதுங்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று.

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலும் கலந்துஉனக்கு நான்கருவேன் - கோலம்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீளனக்குச்
சங்கத் தமிழ்முன்றுந் தா.

சப்பாணி

எள்ளு பொரி தேன் அவல்அப்பமிக்கும் பயறும் இளநீரும்
வள்ளிக் கிழங்கும் மாம்பழமும், வாழைப்பழமும், பலாப்பழமும்,
வெள்ளைப்பாலும், மோதகமும் விரும்பிப்படைத்தேன் சந்திதியில்
கொள்ளைக் கருணைக் கணபதியே கொட்டி அருள்க சப்பாணி.
சண்டப் பெருச்சாளி ஏறிச் சடைகொண்டு வையத் தலாவி,
அண்டத்து அமரர் துதிக்க அடியார்க்கு அருளும் பிரானே,
எண்திக்கும் அன்பர்கள் பார்க்க இணையற்ற பேரொளி வீசக்,
குண்டைக் கணபதி நம்பி கொடுங்கையாற் சப்பாணி கொட்டே.

சரஸ்வதி துதி

புத்தகத் துள்ளுறை மாதே பூவில் அமர்ந்திடு வாழ்வே
வித்தகப் பெண்பிள்ளாய் நங்காய் வேதப் பொருளுக்கு இறைவீ
முத்தின் குடைடையாளே முவல குந்தொழுது ஏத்துஞ்
செப்புக் கவித்த முலையாய் செவ்வரி ஒடிய கண்ணாய்
தக்கோலந் தின்னும் வாயாய் சரஸ்வதி என்னுந் திருவே
ஏக்காலமும் உண்ணைத் தொழுவேன் இயல் இசை நாடகம் என்னும்
முத்தமிழ்க் கல்விகள் எல்லாம் முழுதும் எனக்கருள் செய்துளன்
சிந்தக் தனில்நீ இருந்து திருவருள் செய்திடு வாயே.

அதிகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புனர்செறி குடுமித
தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவன்
கந்த மும்மதக் கரி முகன் கதைத்தனைச்
செந்தமிழ் வகையால்தெளிவு றச் செப்பினன்
அன்னதிற் பிறவில் அரில்தபத் திரட்டித்
தொன்னெறி விளங்கச் சொல்லுவன் கதையே.

கதை

மந்திர கிரியில் வடபால் ஆங்குஞர்
இந்துதவழ் சோலை இராசமா நகரியில்
அந்தணன் ஒருவனும் ஆயிழை ஒருத்தியுன்
சுந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
கடவுள் ஆஸ்திரங் கடிமலர்ப் பொய்கையும்
தடநிழற் பள்ளிய ந் தாம்பல சமைத்துப்
புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்புஅரச ஈன்ற
மதர்விழி பாகனை வழிபடும் நாளில்
மற்றவர் புரியும் மாதவங் கண்டு
சிற்றிடை உமையாள் சிவன்அடி வணங்கிப்

பரனே சிவனே பல்லுயிர்க்கும் உடியிரே
 அரனே மறையவர்க்கு அருள்புரிந்து அருளென
 அந்தஅந் தண்ணுக்கு இந்தநற் பிறப்பில்
 மைந்தரில் ஸைஸன்று மறுத்து அரன் உரைப்ப
 எப்பரிசு ஆயினும் எம்பொருட்டு ஒருசுதன்
 தப்பிலா மறையோன் தனக்குஅருள் செய்கென
 எமைஆ ஞடைய உமையாள் மொழிய
 இமையா முக்கண் இறைவன் வெகுண்டு
 பெண்சொற் கேட்டல் பேதமை என்று
 பண்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
 பேதாய் நீபோய்ப் பிறனை மொழிய
 மாதுமை அவளும் மனந்தளர்வு உற்றுப்
 பொன்றிடும் மானிடப் புன்பிறப்பு எய்துதல்
 நன்றல என்றே நடுக்கமுற்று உரைப்பக்
 கறைமிடற்று அண்ணல் கருணை கர்ந்து
 பிறைநுதல் அவட்குநீ பிள்ளை யாகச்
 சென்றுஅவன் வளர்ந்து சிலபகல் கழித்தால்
 மன்றல் செய்து அருள்வோம் வருந்தலை என்று
 விடைகொடுத்து அருள விலங்கல்மா மகஞும்
 பெடைமயிற் சாயற் பெண்மக வழுகித்
 தார்மலி மார்பன் சதுர்மறைக் கிழவன்
 சீர்மலி மனைவி திருவயிற்று உதித்துப்
 பாவையூஞ் சிற்றிலும் பந்தொடு கழங்கும்
 யாவையும் பயின்ற இயல்பினள் ஆகி
 ஜயாண்டு அடைந்தபின் அன்னையும் அத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வாணுதல் தன்னை
 மானுட மறையோர்க்கு வதுவை செய்திடக்
 கான்அமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்புஇறப்பு இல்லாப் பெரியோற்கு அன்றி
 அறத்தகு வதுவைக்கு அமையோன் யான்னை
 மற்றவன் தன்னைஉன் மணமக னாகப்
 பெற்றிடல் அரிதெனப் பெயர்த்துஅவர் பேச
 அருந்தவ முயற்சியால் அனுகுவேன் யான்னைக்

கருந்தட நெடுங்கண் கவுரி அங்கு உரைப்ப
 மருமலி கமல மலர்த்தடத்து அருகில்
 தருமலி நிழல்கவச் சாலையது அமைத்துப்
 பணியணி பற்பல பாங்கியர்கழுழ
 அணிமலர்க் குழல்உமை அருந்தவம் புரிதலும்
 அரிவை தன்அருந்தவம் அறிவோம் யாம்ன
 இருவரும் அறியா இமையவர் பெருமான்
 மான்இடம் ஏந்தும் வண்ணமது ஒழிந்து
 மாண்ட யோக மறையவன் ஆகிக்
 குடையொடு தண்டுநற் குண்டிகை கொண்டு
 மடமயில் தவம்புரி வாவிக் கரையிற்
 கண்ணுதல் வந்து கருணை காட்டித்
 தண்நறுங் கூந்தல் தையலை நோக்கி
 மின்பெறு நுண்டிடை மெல்லிய ஸாய்ந்
 என்பெறுத் தவம்இங்கு இயற்றுவது என்றலுங்
 கொன்றைவார் சடையனைக் கூடன்று உரைத்தலும்
 நன்று எனச் சிரித்து நான்மறை யோனும்
 மாட்டினில் ஏறி மான்மழு தரித்துக்
 காட்டினிற் சுடலையிற் கணத்துடன் ஆடிப்
 பாம்பும் எலும்பும் பல்தலை மாலையூஞ்
 சாம்பரும் அணிந்து தலையோடு ஏந்திப்
 பிச்சை கொண்டு உழலும் பித்தன் தன்னை
 நச்சிந்ரீ செய்தவம் நகைதரும் நுமக்கெனப்
 பூங்கொடி அருந்தவம் பூசரன் குலைத்தலும்
 ஆங்குஅவள் நாணமுற்று அணிமனை புகுதச்
 சேஷியர் வந்து செலுமலர்க் குழலியை
 வாடுதல் ஓழிகென மனம்மிகத் தேந்றிச்
 சிந்துர வாள்நுதற் சேஷியர் சிலர் போய்த்
 தந்தைதாய் இருவர் தாளினை வணங்கி
 வாவிக் கரையில் வந்துஒரு மறையோன்
 பாலைதன் செங்கையைப் பற்றினன் என்றலுங்
 தோடுஅலர் கமலத் தொடைமறை முனியை
 ஆடக மாடத்து அணிமனை கொணர்க என

மாடக யாழ்முரல் மங்கையர் ஓடி
 நீடிய புகழாய் நீலமுந்து அருள்ளன
 மைமலர்க் குழலி வந்துள்ளன அழைக்கில்
 அம்மனைப் புகுவன்னன்று அந்தனன் உரைத்தலும்
 பொற்றோடி நீபோய்ப் பொய்கையில் நின்ற
 நற்றவ முனியை நடாத்திக் கொணர் கென
 சிவனை இகழ்ந்த சிற்றறிவு உடையோன்
 அவனையான் சென்றுஇங்கு அழைத்திடேன் என்று
 சிற்றிடை மடந்தையுஞ் சீறின ளாகி
 மற்றைய மாதர் மதிமுகம் நோக்கி
 நெற்றியிற் கண்ணுடை நிமலனுக்கு அல்லவென்
 பொற்புஅமர் கொங்கை பொருந்துதற்கு அரிதால்
 மானிட வேட மறையவன் தனக்கு
 யான்வெளிப் படுவ தில்லைஎன்று இசைப்ப
 மனையிடை வந்த மாமுனி தன்னை
 அணைஅடி தொழுதல் இளையோர்க்கு இயல்பெனத்
 தந்தையுந் தாயுந் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குளிர்ந்து சீறுதல் ஒழிந்து
 தாய்சொல் மறுத்தல் பாவம்என்று அஞ்சி
 ஆயிழழ தானும் அவன்எதிர் சென்று
 சுற்றிவந்து அவனடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் தன்னை மனையிற் கொணர்ந்து
 ஆதியம் பகவற்கு அன்பன் ஆகும்
 வேதியன் பழைய விருத்தன்னன்று எண்ணி
 ஆசனம் நல்கி அருக்கியாம் முதலாப்
 பாதழசனைகள் பண்ணிய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்புநெய்
 ஆங்பால் மாங்கனி அழகிய பலாச்சஸளை
 தேன்கத லிப்பழஞ் சீப்பெறுப் படைத்து
 அந்தனன் தன்னை அழுது செய்வித்துச்
 சந்தனங் குங்குமச் சாந்திவை கொடுத்துத்
 தக்கோ லத்தொடு சாதிக் காயும்
 கற்பூரத் தொடு கவின்பெறுக் கொண்டு

வெள்ளிலை அடைக்காய் விளங்கிய பொன்னின்
 ஒள்ளிய தட்டில் உவந்துமுன் வைத்துச்
 சிவன்ஸனப் பாவணை செய்து நினைந்து
 தவழுறை முனிவனைத் தாளினை வணங்கத்
 தேன்அமர் குழலி திருமுகம் நோக்கி
 மோனமா முனிபுன் முறைவல் காட்டிக்
 கந்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியில் நயனமும் நீல கண்டமும்
 மானும் மழுவூவும் மலர்க்கரத்து இலங்கக்
 கூன்மதி நிலவுங் கொழித்திட முடிமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்
 கரந்ததன் உருவங் காட்டிமுன் நிறப்
 மரகத மேனி மலைமகள் தானும்
 விரைவொடுஅங் குஅவன்அடி வீழ்ந்துஇறைஞ் சின்னே
 அரிஅயன் இந்திரன் அமரர் விஞ்சையர்
 கருடர் கின்னரர் காய வாசியர்
 ஏதமில் முனிவர் அவன்ற இராக்கதர்
 பூதர் இயக்கர் கிம் புருடர் அலகை
 சித்தர் தாரகைகந் தருவர்கள் முதலாய்க்
 கணிக்கரும் பதினெண் கணத்தில்லை எவரும்
 மணிக்கருங் களத்தனை வந்தடைந்து அதன்பின்
 மன்றல்அங் குழலிக்கு வதுவைநாள் குறித்துத்
 தென்றல்வந்து இலங்கு முன்றில் அகத்துப்
 பொந்திகழ் பவளப் பொற்கால் நாட்டி
 மாணிக் கத்தால் வளைபல பரப்பி
 ஆணிப்பொன் தகட்டால் அழகுற வேய்ந்து
 நித்தில மாலை நிறைநிரை தூக்கிப்
 பக்திகள் தோறும் பலமணி பதித்துத்
 தோரணம் நாட்டித் துகில்விதா னித்துப்
 பூரணப் பொற்குடம் பொலிவுற வைத்துத்
 திக்குத் தோறுந் திருவிளக்கு ஏற்றிப்
 பத்திப் படர் முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
 கன்னலூங் கழுகுங் கதலியும் நாட்டிப்

பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர் சோ டித்து
 நலமிகு கைவலோர் நஞ்சுஅணி மிடற்றனைக்
 குலவிய திருமணக் கோலம் புனைந்தார்
 வருசுரர் மகளிர் மலைமகள் தன்னைத்
 திருமணக் கோலஞ் செய்தனர் ஆங்கே
 எம்பிரா ணையூம் இளங்கொடி தன்னையும்
 உம்பர் எல்லாம் ஒருங்குடன் கூடிக்
 கடல்ளன விளங்குங் காவணந் தன்னிற்
 கடர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையில்
 மறைபுகழந்து ஏத்த மகிழ்ந்துஉட னிருத்திப்
 பறைஒலி யோடு பனிவளை ஆர்ப்ப
 வதுவைக்கு ஏற்ற மறைவிதி நெறியே
 சதுர்முகன் ஓமச் சடங்குகள் இயற்றக்
 தறுகலன் ஒளிபொன் தாலி பூட்டிச்
 சிறுமதி நுதலியைச் சிவண்கைப் பிடித்தபின்
 அரிவுலஞ் சூழ ஏரிவுலம் வந்து
 பரிவுடன் பரிமளப் பாயவில் வைகிப்
 போதுஅணி கருங்குழற் பூலைதன் உடனே
 ஒதநீர் வேலைகூழ் உஞ்சைஅம் பதிபுக
 ஏரார் வழியின் எண்திசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீனன
 வரும்கருங் குழலாள் மற்றுமலூண் டோனைத்
 திருந்துஇழை மடந்தை திரும்பினள் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியும் கலந்துவிளை யாடல்கண்டு
 ஒளிர் மணி பூணாள் உரவோன் உடனே
 இவ்வகை யார் விளை யாடுவோம் ஈங்கென
 அவ்வகை அரனும் அதற்குஉடன் பட்டு
 மதகரி உரித்தோன் மதகரி யாக
 மதர் விழி உமைபிடி வடிவம் தாகிக்
 கூடிய கலவியிற் குவலயம் விளங்க
 நீடிய வானோர் நெறியூடன் வாழ
 அந்தணர் சிறக்க ஆனினம் பெருகச்
 செந்தழல் வேள்விவேத ஆகமஞ் சிறக்க

அறும்பல பெருக மறும்பல சுருங்கத்
 திறும்பல அரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்கரி முகமும் வியன்புழைக் கையொடு
 ஜங்கர தலமும் மஸ்ரப்பதம் இரண்டும்
 பவளத்து ஒளிசேர் பைந்துவர் வாயுந்
 தவளாக் கிம்புரித் தடமருப்பு இரண்டுங்
 கோடிசூரியர் போற் குலவிடு மேனியும்
 பேழைபோல் அகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெஞ்சியில் நயனமும் முப்புரி நாலுங்
 கற்றைச் சடையுங் கனகநீள் முடியுந்
 தங்கிய முறும்போல் தழைமடிச் செவியுமாய்
 ஜங்கரத்து அண்ணல் வந்துஅவ தரித்தலும்
 பொங்கரவு அணிந்த புண்ணிய மூர்த்தியும்
 மங்கை மனமிக மகிழ்ந்துஉட்டன் நோக்கி
 விண்ணு வோர் கலநும் விரிந்தநான் முகனும்
 மண்ணு வோர்களும் வந்துஉடனை வணங்க
 ஆங்குஅவர் தங்கட்டு அருள்கரந்து அருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்தெந்தி அளித்துப்
 பாரண மாகப் பலகளி அருந்தி
 ஏரணி ஆலின்கீழ் இனிதிரு என்று
 பூதலந் தன்னிற் புதல்வனை இருத்திக்
 காதல்கூர் மடந்தைக் கன்னிபுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்துஇனிது இருந்தபின்
 வானவ ராலும் மானுட ராலுங்
 கான் அமர் கொடிய கடுவிலங் காலும்
 கருவிக ஸாலுங் கால னாலும்
 ஒருவகை யாலும் உயிர் அழி யாமல்
 திரம்பெற மாதவஞ் செய்துமுன் னாளில்
 வரம்பெறு கிண்ற வலிமையி னாலே
 ஜமுகச் சீயமொத்து அடற்படை சூழக்
 கைமுகம் படைத்த கயமுகத்து அவுணன்
 பொன்னுலகு அழித்துப் புலவரை வருத்தி

இந்நிலத் தவரை இடுக்கண் படுத்திக்
 கொடுந்தொழில் புரியுங் கொடுமைகண்டு ஏங்கி
 அடுந்தொழிற் குலிசத்து அண்ணலும் அமரருங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி
 முறையிடக் கேட்டு முப்புரம் ஸித்தோன்
 அஞ்சலீர் என்றுஅவர்க்கு அபயங் கொடுத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுகத்து அண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாமுகத்து அவுண்ணொடு அவன்தன்
 சேனைகள் முழுவதுஞ் சிந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குற்படை கூட்டி
 வென்றுவா என்று விடைகொடுத்து அருள்
 ஆங்குஅவன் தன்னொடு அமர் பல உடற்றிப்
 பாங்குறும் அவன்படை பற்றுஅறக் கொன்றபின்
 தேர்மிசை ஏறிச் சினங்கொடு செருவிற்
 கார் முகம் வளைத்த கயமுகா சரன்மேல்
 ஒற்றை வெண் மருப்பை ஒடித்துஅவன் உரத்திற்
 குற்றிட ஏறிந்தான் குருதிசோர்ந் திடவே
 சோர்ந்து அவன் வீந்து துண்ணென எழுந்து
 வாய்ந்தழு டிகமாய் வந்துஅவன் பொரவே
 வந்த முடிகத்தை வாகனம் ஆக்கி
 எந்தை விநாயகன் ஏறினன் இப்பால்
 எறிந்தவெண் மருப்புஅங்கு இமைநொடி அளவிற்
 செறிந்தது மற்றவன் திருக்கரத் தினிலே
 வெல்வைக் கதிர்வேல் விழிப்படைத்து அருளும்
 வல்வை தனைத்தன் மனைன மனந்தே
 ஓகையோடு எழுந்துஆங்கு உயர் படை சூழ
 வாகையும் புனைந்து வரும்வாழி தன்னிற்
 கருச்சங் கோட்டிற் கயல்கழுகு ஏறுந்
 திருச்செங் காட்டிற் சிவனைஅர்ச் சித்துக்
 கணபதீச் சரம்எனுங் காரண நாமம்
 பணபதி புகழ்தரு பதிக்குஉண் டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்ப்பதி தனிமனம் மகிழு
 இங்குவந்து அன்புடன் எய்திய பின்னர்க்

கணங்களுக்கு அரசாய்க் கதிர் முடி சூட்டி
 இனங்கிய பெருமைபெற்று இருந்திட ஆங்கே
 தேவர்கள் முனிவர் சித்தர் கந் தருவர்
 யாவரும் வந்துஇவண் ஏவல்செய் தீடுநாள்
 அதிகமாய் உரைக்கும் ஆவணித் திங்களின்
 மதிவளர் பக்கம் வந்திடு சதுர்த்தியில்
 விநாயகர்க்கு உரிய விரதம் என்றுஎண்ணி
 மனாதிகள் கழித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட்டு எண்ணிய பெருநாள்
 ஒப்பரும் விரதத்து உறும்ஒரு சதுர்த்தியில்
 நோற்றுநந் பூசை நுடங்காது ஆற்றிப்
 போற்றிசெய் திட்டார் புலவர் ஜங்கரனை
 மருமலர் தூவும் வானவர் முன்னே
 நிருமலன் குமரன் நிருத்தம் புரிந்தான்
 அனைவரும் கைதொழுது அடிஇணை போற்ற
 வணக்கம் சந்திரன் மனச்செருக்கு அதனால்
 பேழைபோல் வயிறும் பெருத்தகாத் திரும்
 தாழ்த்துளைக் கையுந் தழைழூச் செவியுங்
 கண்டனன் நகைத்தான் கரிமுகக் கடவுளங்
 கொண்டனன் சீற்றங் குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டுஇங்கு இகழ்ந்தனை சிரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவர் உரைக்கும் இத் தினத்திற்
 பழியொடு பாவமும் பலபல விதனமும்
 அறிவும்எய் துவரென்று அசனிபோற் சபித்தான்
 விண்ணவர் எல்லாம் மிகமனம் வெருவிக்
 கண்ணருள் கூருங் கடவுள்கித் தினத்திற்
 கோரவெஞ் சினியிகக் கொண்டனன் அந்நாள்
 மார்கழித் திங்கள் மதிவளர்பக்கஞ்
 சதயத் தொட்ட சட்டிநல் விரதமென்று
 இதயத்து எண்ணி யாவரும் நோற்றார்
 இப்புவி மாந்தர் இயம்பிய விரதம்
 வைப்படுன் நோற்ற வகைஇனிச் சொல்வாம்
 குருமணி முடிபுனை குருகுலத் துதித்த

தருமனும் இளைய தமிழியர் நால்வருந்
 தேவகி மைந்தன் திருமுகம் நோக்கி
 எண்ணிய விரதம் இடையூனு இன்றிப்
 பண்ணிய பொழுதே பலிப்பு உண்டாகவுஞ்
 செருவினில் எதிர்த்த செறுநரை வென்று
 மருமலர்ப் புயத்தில் வாகை சூடவும்
 எந்தத் தெய்வம் எவ்விர தத்தை
 வந்தனை செய்யில் வருநமக்கு உரையெனப்
 பாட்டுஅளி துதையும் பசந்துழாய் மார்பனுங்
 கேட்டருள் வீர் எனக் கிளத்துதள் உற்றான்
 அக்குநீ றணியூம் அரண்முதல் அளித்தோன்
 விக்கினந் தீர்க்கும் விநாயக மூர்த்தி
 ஒடவைத் திடும்பொன் ஒத்துஒளி விளங்குங்
 கோடி சூரியற்போற் குலவிய மேனியன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதுர்ப்புயம் உடையோன்
 சர்வ ஆபரணமுந் தரிக்கப் பட்டவன்
 உறுமதிக் குழவிபோல் ஒருமருப்பு உடையோன்
 ஒருகையில் தந்தமும் ஒருகையிற் பாசமும்
 ஒருகையில் மோதகம் ஒருகையிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோன் உறுநினை வின்படி
 சித்திசெய் வதனாற் சித்திவி நாயகன்
 என்றுஇமை யவரும் யாவருந் துதிப்ப
 நன்றி தருந்திரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திடும் போதும்
 வித்தியா ரம்பம் விரும்பிடும் போதும்
 உத்தியோகங்கள் உஞ்சிடும் போதும்
 ஆங்குஅவன் தன்னை அருச்சனை புரிந்தால்
 தீங்குஉறாது எல்லாஞ் செயம்ஹன் டாகும்
 கரதலம் ஜந்துடைக் கணபதிக்கு உரிய
 விரதம் ஓன்று நூடாது விரும்பினோற் றவர்க்குச்
 சந்ததி தழைத்திடுஞ் சம்பத்து உண்டாம்

புந்தியில் நினைந்த பொருள்கை கூடும்
 மேலவர் தம்மையும் வென்றிட லாம்ளனத்
 தேவகி மைந்தன் செப்பிடக் கேட்டு
 நுவலரும் விரதம் நோற்றிடும் இயல்பும்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசைசெய் விதமும்
 விரித்து எமக்கு உரைத்திட வேண்டும் என்று இரப்ப
 வரைக்குடை கவித்தோன் வகுத்துஉரை செய்வான்
 தேருநீர் ஆவணித் திங்களின் மதிவளர்
 பூர்வ பக்கம் புணர்ந்திடு சதுர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் படிந்து
 சந்தி வந்தனந் தவறாது இயற்றி
 அத்தினம் அதனில் ஜங்கரக் கடவுளைப்
 பக்தியோடு அர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியாற் பொன்னால் விளங்கும் அவன்றன்
 ஒள்ளிய அருள்திரு உருஉன் டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர்
 ஆசுகிலா மண்ணால் அமைத்தலும் தகுமால்
 புசைசெய் திடும்இடம் புனிதமது ஆக்கி
 வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கிக்
 கோடிகங் கோசிகங் கொடிவிதா ணித்து
 நீடிய நூல்வளை நிறைகுடத்து இருத்தி
 விந்தைசேர் சித்தி விநாயகன் உருவைச்
 சிந்தையின் நினைந்து தியானம் பண்ணி
 ஆவா கணம்முதல் அர்க்கிய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம்வரை கொடுத்து
 ஜந்துஅமிர் தத்தால் அபிடே கித்துக்
 கந்தங்க் சாத்திக் கணேசமந் திரத்தால்
 ஈசுர புத்திரன் என்னும்மந் திரத்தால்
 மாகுஅகல் இரண்டு வத்திரஞ் சாத்திப்
 பொருந்துஉமை சுதனைப் புகலுமந் திரத்தால்
 திருந்தும் பளித்த தீபங் கொடுத்துப்
 பச்சறுகு உடன்னிரு பத்தொரு விதமாப்
 புத்திர புட்பம் பலபல கொணர்ந்தே

உமாசுதன் கணாதிபன் உயர்கரி முகத்தோன்
 குமார குரவரன் பாசஅங் குசகரன்
 ஏக தந்தன் ஈசுரன் புத்திரன்
 ஆகு வாகனன் அருள்தரு விநாயகன்
 சர்வகா ரியமுந் தந்துஅருள் புரிவோன்
 ஏரம்ப மூர்த்தி என்னும்நா மங்களால்
 ஆரம் பத்துடன் அர்ச்சனை பண்ணி
 மோதகம் அப்பம் முதற்பணி காரந்
 தீதகல் மாங்கனி தீங்கத லிப்பழும்
 வருக்கை கபித்த மாதுளங் கனியொடு
 தரித்திடு நெட்டிலைத் தாழைமுப் புடைக்காய்
 பருப்புநேய் போரிக்கறி பால்தயிர் போனகம்
 விருப்புள சுவைப்பொருள் மிகவும்முன் வைத்து
 உருத்திரப் பிரியன்று உரைக்கும்மந் திரத்தால்
 நிருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர் புகன்றநா னான்குஹப சாரமும்
 மற்றவன் திருவுளாம் மகிழ்ந்திடச் செய்து
 எண்ணுந் தகுதி இருப்பிறப் பாளர்க்கு
 உண்அறு சுவைசேர் ஒதனம் நல்கிச
 சந்தனம் முத்துத் தானந் தக்கினை
 அந்தனர்க்கு ஈந்திட்டு அருச்சகன் தனக்குத்
 திருத்தகு விநாயகத் திருவுரு வத்தைத்
 தரித்தவத் திரத்துடன் தானமாக் கொடுத்து
 நைமித் திகம்னை நவிலதரு மரபால்
 இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
 எண்ணிய கருமம் யாவையும் முடிப்பர்
 தின்னிய செருவிற் செயம்மிகப் பெறுவர்
 அரன்இவன் தன்னைமுன் அர்ச்சனை பண்ணி
 புரம்ஞரு முன்றும் பொடிபட ஈரத்தான்
 உருத்திரன் இவனை உபாசனை பண்ணி
 விருத்திரா சுரனை வென்றுகொன் றிட்டான்
 அகலிகை இவன் தாள் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 பகர் தருங் கணவனைப் பரிவுடன் அடைந்தாள்

தண்ணுர் மதிமுகத் தாள்தம யந்தி
 அன்னாள் இவனை அர்ச்சனை பண்ணி
 நண்ணார் பரவும் நளனை அடைந்தாள்
 ஜங்கரக் கடவுளை அர்ச்சனை பண்ணி
 வெங்கத நிருதரை வேர் அறக் களைந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை அடைந்தான்
 பகிரதன் என்னும் பார்த்திவன் இவனை
 மகிதலந் தன்னில் மலர்க்ககொடுஅர்ச் சித்து
 வரந்தி தன்னை வையகத்து அழைத்தான்
 அட்டதே வதைகளும் அர்ச்சித்து இவனை
 அட்ட போகத்துடன் அமிர்தமும் பெற்றார்
 உருக்குமணி என்னும் ஒண்டொடி தன்னைச்
 செருக்கொடு வவ்விச் சிகபா ஸன்றான்
 கொண்டுபோம் அளவிற் குஞ்சர முகவனை
 வண்டுபாண் மிழற்றா மலர்கொடுஅர்ச் சித்துத்
 தாரியின் மறித்தவன் தனைப்புறங் கண்டு
 யாழும் அங்கு அவளை இன்புறப் பெற்றோம்
 புகர் முகக் கடவுளைப் பூசனை புரிந்து
 மிகமிக மனத்தில் விழைந்தன பெற்றார்
 இப்புவி தன்னில் எண்ணுதற்கு அரிதால்
 அப்படி நீவிரும் அவனைஅர்ச் சித்தால்
 எப்பொருள் விரும்பினீர் அப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகண்று எறிந்தோன் எடுத்திவை உரைப்ப
 அன்றுமதல் தருமனும் அனுசரும் இவனைப்
 பூசனை புரிந்துகட்ட புலன் இலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதிபர் ஆகிச்
 சிந்தையில் நினைந்தவை செகத்தினிற் செயங்கொண்டு
 அந்தமில் செல்வத்து அரசியல் பெற்றார்
 ஈங்குஇது நிற்க இவ்விர தத்துஇயல்
 ஓங்கிய காதைமற்று ஒன்றுஉரை செய்வாம்
 கஞ்சநாள் முகங்களாங் காசிபன் புணர்ந்த
 வஞ்சக மனத்தாள் மாயைதன் வயிற்றிற்
 தூரன் என்று ஒருவனுந் துணைவருந் தோன்றி

ஆர்கலி சூழ்புவி அனைத்தையும் அழித்தே
 சீருடைச் சுவர்க்கத் திருவளங் கெடுத்தும்
 புரந்தரன் முதலியப் புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தரந் தீய நெறிநடத் துதலால்
 ஆயிரங் கண்ணனும் அமரநும் முனிவரும்
 நீஇரங்கு எமக்குளை நெடுங்கரங் கூப்பி
 இரசத் கிரி உறை இறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் சூரன் வலிமைகள் உறைக்கச்
 சுடர் விடு மணிமுடிச் சூரனை வெல்லக்
 கத்திர் விடு வடிவேல் கரதலத்து ஏந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமின் நீர் என
 அமரர் கோனுக்கு அரங்விடை கொடுத்துச்
 சமர் வேல்விழித் தையலுந் தானுங்
 கூடிய கலவியிற் கூடாது ஊடலும்
 ஓடிய வானோர் ஒருங்குட்டன் கூடிப்
 பாவகன் தன்னைப் பரிவுடன் அழைத்துச்
 சூரன் செய்யுந் துயரம் எல்லாம்
 ஊர் அரவு அணிந்தோற்கு உறையென உறைப்பக்
 காமனை எரித்த கடவுள்ளன்று அஞ்சிப்
 பாவகன் பயமுறப் பயமங்குக்கு ஏதென
 உற்றிடுங் கரதலத்து உன்னையே தரித்தான்
 நெற்றியின் நயனமும் நீயே ஆதவிற்
 குற்றம்அடாது கூறுந் சென்றேன
 வானவர் மொழிய மற்றவன் தானுந்
 தானும்அச் சபையில் தரியாது ஏகி
 எமைஆ ஞடைய உமையா ஞடனே
 அமையா இன்பத்து அமற்ந்துஇனிது இருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாவகன் குறுகலும்
 ஓள்ளிய மடந்தை ஒதுங்கினா ஞுதலுந்
 தெள்ளித்திற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 அறுமுகப் பிள்ளையை அவன்கையில் ஈதலும்
 வறியவன் பெற்ற வான்பொருள் போலச்
 சோதி நீள்முடிச் சுடரோன் கொணர்ந்து

வாத ராசன் மலர் கையிற் கொடுப்ப
 நீதி யோடு நின்றுகை யேந்திப்
 போதநீள் வாய்வும் பொறுக்கான் ணாமல்
 தரும்புனர் கங்கை தன்கையிற் கொடுப்பத்
 தரும்புனர் கங்கையும் தாங்க ஒண்ணாமற்
 போருந்திரைச் சரவணப் பொய்கையில் வைப்பத்
 தண்ணுர் வதனத் தாமரை ஆழாங்
 கண்ணு நிரண்டுங் கரம்ச ராஜும்
 தூண்ணத் திரண்ட தோள் ஈராஜும்
 மாண்ணயில் ஆதி வான்படை யுங்கொண்டு
 ஆறுமுகக் கடவுள்அங்கு அவதரித் திடலும்
 மறுகிய உம்பர் மகிழ்வுடன் கூடி
 அறுமீன் களைப்பால் அளித்திர் என்று அனுப்ப
 ஆங்கவர் முலைஉண்டு அறுமுகன் தானும்
 ஓங்கிய வளர்ச்சி உற்றிடு நாளில்
 விமலனும் உமையும் விடையு கைத்து ஆறு
 தலைமகன் இருந்த சரவணத்து அடைந்து
 முருகுஅலர் குழல்உமை முலைப்பால் ஊட்ட
 இருவரும் இன்பால் எடுத்துள்ளுத்து அணைத்துத்
 தேவர்தம் படைக்குச் சேனா பகியெனக்
 காவல் கொண்டு அளிக்கக் கதிர் முடி சூட்டி
 அயில்வேல் முதற்பல ஆயுதங் கொடுத்துத்
 திசைஸலாஞ் செல்லுந் தேரும்ஒன்று உதவிப்
 பூதப் படைகள் புடைவரப் போய்நீ
 ஒதுறும் அவணரை ஒறுத்திடுள்று அனுப்ப
 இருளைப் பருகும் இரவியைப் போலத்
 தகுவரென்று அவரைச் சமரிடை முருக்கிக்
 குருகுப் பேர் பெறுங் குன்றமுஞ் சூரன்
 மருமமுந் துளைபட வடிவேல் விடுத்தே
 யாவரும் வியப்புற இந்திரன் மகளாந்
 தேவகுஞ் சரியைத் திருமணம் புணர்ந்திட்டு
 அமரர் கோனுக்கு அமருலகு அளித்துக்
 குமர வேஞங் குவலயம் விளங்க

அமரா வதியில் அமர்ந்துஇனிது இருந்தான்
 சமர வேலுடைச் சண்முகன் வாடவுகண்டு
 அமர்ர மாதர் அனைவரும் மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
 அண்டர் எல்லாம் அடைவுடன் கூடி
 மாதொரு பாகனை வந்துஅடி வணங்கி
 மருமலர்க் கடம்பன்றம் மாநகர் புகாமல்
 அருள்செய வேண்டும்நீ அம்பிகா பதியென
 இமையவர் உரைப்ப இறையவன் தானுங்
 குமரனைக் கோபங் கொண்டுமுன் முனியக்
 காவல் கொண்டு எம்வினை கட்டறுத்து அருளஞ்
 சேவலங் கொடியோன் தேசம் போகத்
 திருந்திமை உமையாள் அருந்துயர் எய்தி
 வருந்திமுன் நிற்க மங்கையைப் பார்த்து
 மங்கை நீதான் வருந்துதல் ஒழிகுதி
 அங்கையாற் சூதெறிந்து ஆடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றுதம் விளம்புவார் யாரெனக்
 குற்றமென் முலையாள் கூறிய சமயம்
 புற்றுஅரவு அணிந்த புனிதனைக் காணஅங்கு
 உற்றனன் திருமால் ஊழவினை வலியாற்
 சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 மிக்கதோர் சூது விருப்புடன் ஆடச்
 சாயக நேருந் தட்டெந்டுங் கருங்கண்
 நாயகி வெல்ல நாயகன் தோற்ப
 இன்பவாய் இதழ்தை யான்வென் ரேன்னை
 எம்பெரு மானும் யான்வென் ரேன்னை
 ஒருவர்க் கொருவர் உத்தரம் பேசி
 இருவரும் சாட்சி இவனைக் கேட்ப
 மாமனை வதைத்த மாலமுகம் நோக்கிக்
 காமனை ஏரித்தோன் கண்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோற்றாள் என்றுந்
 தோற்ற நாயகன் வென்றாள் என்றும்
 ஒன்றிய பொய்க்கரி உடன்அங்கு உரைப்பக்

கன்றிய மனததொடு கவுரி அங்கு உருத்து
 நோக்கிநீ இருந்தும் நுவன்றிலை உண்மை
 வாக்கினில் ஒன்றாய் மனத்தினில் ஒன்றாய்
 மைக்கரி உரித்தோன் வதனம் நோக்கிப்
 பொய்க்கரி உரைத்த புன்மையி னாலே
 கனல்னன வயிற்றிற் கடும்பசி கனற்ற
 நிலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்க்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற்று இருக்கும்
 வடதரு நீழலிற் கிடவெனச் சபித்தாள்
 முளரிகள் பூத்த முகில்நிறத்து உருப்போய்த்
 துளவு அணி மருமனுந் துணைவிழி இழந்தே
 ஆண்டுஅரைக் கணத்தில் ஆயிரம் போசனை
 நீண்டபைப் பாந்தள் நெட்டுடல் எடுத்து
 வளர் மருப்பு ஒன்றுடை வள்ளல்வீற்று இருக்குங்
 கிளர் சினை ஆலின் கீழ்க்கிடந் தனனால்
 திரிகடக் கரி யின் திருமுகக் கடவுளும்
 வழிபடும் அடியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத் தின்கீழ் இருந்தான்
 கம்பமா முகத்துக் கடவுள்தன் பெருமையை
 அம்புவி யோருக்கு அறிவிப் போம்ன
 உம்பர் உலகத்து ஒரெழு கன்னியர்
 தம்பநால் ஏணியில்தாரணி வந்து
 கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்திக்
 கார்த்திகைக் கார்த்திகை கழிந்தபின் நாளில்
 ஆர்த்த கலிங்கத்து அணிபிழை வாங்கி
 இருபத் தோர் இழை இன்புறக் கட்டி
 ஒருபோது உண்டி உண்டுஒரு மனமாய்
 வேதத்து ஆதியும் பூமியில் எழுத்தும்
 ஆதிவி நாயகற்கு ஆன எழுத்தும்
 மூன்றுஎழுத் ததனால் மொறிந்தமத் திரமும்
 தேஷ்தருங் குழலியர் சிந்தையுட் செபித்தே
 உரைதரு பதினாறு உபசா ரத்தால்
 வரைமகள் மதலையை வழிபாடு ஆற்றி

இருபது நாளும் இப்படி நோற்று
 மற்றநாள் ஜங்கர மாமுகன் பிறந்த
 அற்றைநாட் சதயமும் ஆறாம் பக்கமுஞ்
 சேரும் அத் தினத்தில் தெளி புனல் ஆடி
 வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில்
 சீர் பெற மெழுகித் திருவிளக்கு ஏற்றிக்
 குலவு பொற் கலைகள் கொடுவி தானித்து
 மலர் பல தொடுத்திடு மாலைகள் ஆற்றிக்
 கொலைப்புரி வடிவேற் குகற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மருசனம் ஆட்டிப்
 பொற்கலை நல்நூற் பூந்துகில் சாத்திச்
 சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சண்பகஞ் செங்கழு நீரொடு
 குருந்து மல்லிகை கோங்கொடு பிச்சி
 கருமுகை புன் கடிகமல் பாதிரி
 மருவிரி ஞாழல் மகிழ்ச்சிரு வாட்சி
 தாமரை மூல்லை தளைஅவிழ் கொன்றை
 பூமலர் நொச்சி பூத்தமைக் குவளை
 காந்தள் ஆத்தி கடம்புசெவ் வந்தி
 வாய்ந்தநல் எருக்கு மலர் க்கர வீரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர் கொடி அறுகு
 முத்தளக் கூவிளம் முதலிய சாத்தித்
 தூபதீ பங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே
 அப்பம் மோதகம் அவல்ளன் ஞருண்டை
 முப்பழந் தேங்காய் முதிர் மொளிக் கரும்பு
 சீனிதேன் சர்க்கரை செவ்விள நீருடன்
 பால்நறு நெய்தயிர் பருப்புடன் போனகங்
 கற்பகக் கடவுள் களித்திடத் திருமுன்
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசனை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோலாது இருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யாப்புறு கொங்கையீர் யானும்நோற் பேனே
 ஆங்குஅவன் தனக்கும் வேண்டுவது அளித்துப்

பாங்கொடுஇவ் விரதம் பரிந்துநோற் பிததார்
 அண்டர் நா யகனாம் ஜங்கரன் அருளால்
 விண்டுவும் பண்டுஉள் வேடம் பெற்றே
 உஞ்சைமா நகர்புகுந்து உமையொடு விமலன்
 கஞ்சநாள் மஸ்ரப்பதங் கைதொழு திடலும்
 பஞ்சிமென் சீறுடிப் பார்ப்பதி நெஞ்சின்
 வெஞ்சினம் யிகுந்து விமலனை நோக்கி
 யான்இடுஞ் சாபம் நீங்கியது ஏனென்
 மாணெடுங் கண்ணி மணிக்கதவு அடைப்ப
 இறையவன் இதற்குக் காரணம் ஏதென்
 மறிகடல் துயிலும் மாயவன் உரைப்பான்
 பிறைமருப்பு ஒன்றுடைப் பிள்ளைஅன்று எனக்குத்
 தந்துஅருள் புரிந்த தவப்பயன் ஈதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி அடைத்த பொன்தாழ் நீங்கச்
 சாங்குமுன் உரைத்த சக்கர பாணி
 இக்கதை சொல்ல அக்கணி சடையனும்
 மிக்கநல் விரதம் விருப்புடன் நோற்றுபின்
 மாதுமை அடைந்த வன்தாழ் நீக்கி
 நாதனை நனுகிட நம்பனும் நகைத்தான்
 நானோ வந்து நகையா னதுளனத்
 தேன்நேர் மொழியாள் தெளியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாய் நானிலந் தன்னில்
 உள்மகன் நோன்பின் உறுதி அறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிரித்தேன் யானென்
 அந்தமில் அரனை ஆயிழை வணங்கிப்
 பொருஞ்கூர் அறவேல் போக்கிய குமரன்
 வரும்படி யானும் வருந்திநோற் பேனென
 இறையவன் கதைசொல் ஏந்திழை நோற்றுபின்
 குறமட மகளைக் குலமணம் புணர்ந்தோன்
 சுடர்வாடி வேலோன் தொல்வினை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டுமுந் தாமத் தாமனை
 மாதுமை யாளை வந்துகண் டனனே

கண்ணாந் கண்ணிலாக் கட்செவி யாகெனத்
 தண்நறுங் குழல்உமை சாபம்இட் டதுவும்
 அக்குநீறு அணியும் அரண்முதல் அளித்த
 விக்கினி விநாயக விரதம்நோற்று அதன்பின்
 சுடர் க்கதை ஏந்துந் துளவ மாலையன்
 விடப்பணி உருவும் விட்டுநீங் கியதும்
 பரிவுகொள் கூத்துடைப் பரமனும் நோற்றுக்
 கவுரி அன்று அடைத்த கபாடந் திறந்ததும்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததும்
 வானவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனிவன் நவின்றிடக் கேட்டே
 இந்நிலந் தன்னில் இவ்விர தத்தை
 மன்னவன் வச்சிர மாலிமுன் நோற்றுக்
 காயத் தெழுந்த கடும்பினி தீர்ந்து
 மாயிரும் புவியின் மன்னனாய் வாழ்ந்து
 தடமுலைத் திலோத்தமை தனைமணம் புணர்ந்து
 மழவிடை போற்பல மைந்தரைப் பெற்றுக்
 கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையில் உற்றான்
 பரிவொடுஇவ் விரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமழ நறுந்தார் விக்கிரமா தித்தன்
 மறிகடற் புவிபெற வருந்தி நோற்றினோள்
 மற்றவன் காதன் மடவரல் ஒருத்தி
 இற்றிடும் இடையாள் இலக்கண சுந்தரி
 மெத்ததஅன் புடன்இவ் விரதம்நோற் பேணென
 உற்ற நோன்பின் உறுதி மறந்து
 கட்டிய இழையைக் காரிகை அவிழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையின் மாடே போட
 ஆங்குஅது தழைத்தே அலருந் தளிருமாயுப்
 பாங்குற ஓங்கிப் படர்வது கண்டு
 வேப்பஞ் சேரியிற் போய்ச்சிறை இருந்த
 பூப்பயில் குழல்சேர் பொற்றொடி ஒருத்தி
 அவ்வியம் இல்லாள் அவ்விடந் தன்னிற்

கொவ்வை அடகு கொய்வாள் குறுகி
 இழைது கிடப்பக் கண்டுஅவள் எடுத்துக்
 குழுதவிழ் வரிவிழிக் கோதைகைக் கட்டி
 அப்பமோடு அடைக்காய் அவைபல வைத்துச்
 செப்பமுடனே திருந்திழை நோற்றிடக்
 கரி முகத்து அண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பண்டையில் இரட்டி பதம் அவட்கு அருளக்
 கொண்டுபோய் அரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக்கிரமா தித்தன் விழிதுயில் கொள்ள
 உக்கிர மானுடை மணிகட்டித்
 தண்டையுஞ் சிலம்புந் தாளினின்று ஒலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிகக் கலங்கும் மன்னவன் தன்னிடங்
 கனவினில் வந்து காரண மாக
 இலக்கண சுந்தரி இம்மனை இருக்கிற
 கலக்கம் வந்திடுங் கழித்திடு புறத்தெனத்
 துண்ணென ஏழுந்து துணைவியை நோக்கிக்
 கண்ணுறுக் கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ணல் உரைத்திடும் அவ்வழி தன்னில்
 ஆனை குதிரை அவைபல மடிவற
 மாநகர் கேடுறும் வகையது கண்டு
 இமைப்பொழுது இவள்இங்கு இருக்கலா காதுளன்
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 வணிகன் தனது மனைபுகுந்து இருப்ப
 மணியும் முத்தும் வலியகல் லாய்விட
 அணியிழை தன்னை அவனும் அகற்ற
 உழவர்தம் மனையில் உற்றுஅவள் இருப்ப
 வளர் பயிர் அழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை அவரும் அகற்றிய பின்னர்க்
 குயவன் மனையிற் கோற்றோடி செல்லக்
 குயக்கலம் உடைந்து கொள்ளள போக
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 தூக்தூய் தாக்குந் தொழிலோர் மனைபுகத்

தூசுகள் எல்லாந் துணிந்துவே றாகத்
 தூசுரும் அவளைத் தூரஞ் செய்ய
 மாலைக் காரன் வளமனை புகலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞாலம் எல்லாம் நடுங்கவந்து உதித்தாய்
 சாலவும் பாவிநீ தான்யார் என்ன
 வெம்மனம் மிகவும் மேவி முனிவறா
 அம்மனை அவனும் அகற்றிய பிள்ளை
 அவ்வை தன்மனை அவள் புகுந்திருப்ப
 அவ்வை செல்லும் அகங்கள் தோறும்
 வைதனர் எறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்
 கைகொடு குற்றினர் கண்டோர் பழித்தனர்
 அவ்வை மீண்டுதன் அகமதிற் சென்று
 இவ்வகைக் கண்ணிநீ யாரென வினாவக்
 காத்தாண்டு உலகு கருணையோடு ஆண்ட
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமகள் ஒருத்தி
 எல்லார் க்கும் முத்தாள் இலக்கண சுந்தரி
 சொல்லுவிக் கிரம சூரியன் மனையெனச்
 சீர்கெட இருந்த தெரிவையை நோக்கி
 நீரது கொண்டு நிலம்மெழு கிடுகெனச்
 சாணி எடுக்கத் தையலுஞ் சென்றாள்
 சாணிபும் உழுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப்
 பேணிய புழுவாய்ப் பெரிது தோன்ற
 மான்நேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி எடுத்துத்
 தண்ணீர் கொண்றந்து தரைமெழுக் கிட்டு
 மண்ணிய வீட்டில் மணிவிளக்கு ஏற்றிப்
 புத்தகம் எடுத்து வாவெனப் புகலப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்திநின்று ஆட
 மெத்தங்கி நடுங்கி வீழ்ந்துஅவள் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் கனிவாய்க் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே அகமதிற் சென்று
 புத்தகம் எடுத்துப் பொருந்தப் பார்த்து

வித்தக நம்பி விநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பிள்ளைசெய் காரியம் இதுவென
 உத்தமி அவ்வை உணர்ந்துமுன் அறிந்து
 தவநெறி பிழைத்த தையலை நோக்கி
 நுவலரும் விநாயக நோன்புநோற் றிடுகெனக்
 கரத்து முரழுஇழைக் காப்புக் கட்டி
 அப்பமும் அவலும் மாம்பழ பண்டமுஞ்
 செப்பம் தாகத் திருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல் ஆயிழை கேட்டு
 மத்தகக் களிற்றின் மகாவிர தத்தை
 வித்தக மாக விளங்குஇழை நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணைப்பற்றதன் பின்
 சக்கர வாள சைனியத் தோடு
 விக்கிரமா தித்தன் வேட்டையிற் சென்று
 தானுஞ் சேனையுந் தண்ணீர் விரும்பி
 எவ்வகை செய்வோம் எனதெளம் மெலிந்தே
 அவ்வை தன்மனை அங்குஅவர் அனுக
 எய்துந் தாகமும் இளைப்புங் கண்டு
 செவ்வே அவற்றைத் தீர்க்க எண்ணி
 இலக்கண சுந்தரி என்பவள் தன்னை
 அப்பமும் நீரும் அரசந்கு அருளெனச்
 செப்பிய அன்னை திருமொழிப் படியே
 உண்ணீர்க் கரகமும் ஒருபணி காரமும்
 பண்நேர் மொழியாள் பார்த்திபற்கு உதவ
 ஒப்பறு படையும் உயர்ப்படை வேந்தனும்
 அப்பசி தீர் அருந்திய பின்னர்
 ஆனை குதிரை அவைகளும் உண்டுந்
 தானது தொலையாத் தன்மையைக் கண்டே
 இவ்வகை சமைத்தநீ யாரென வினவ
 மவ்வல்லாம் குழலாள் மெளனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென்று அரசந்கு உரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங் காண்திது
 குணமுடை இவள்உன் குலமனை யாடி

இலக்கண சுந்தரி என்றுஅவ்வை கூற
மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
திங்கள்நேர் வெள்ளிச் சிவிகையில் ஏற்றிக்
கொண்டுஊர் புகுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
ஒண்தொடி யாரில் உயர் பதம் உதவினன்
சிந்தர நுதலார் சென்றுஅடி பணியச்
சுந்தரி யிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே.

ரூற்பயன்

பொன்னுமிகும் கல்விமிகும் புத்திரரோடு எப்பொருளும்
மன்னும் நவமணியும் வந்துஅணுகும் - உன்னி
ஒருக்கொம்பின் யானைமுக உத்தமனார் நோன்பின்
திருக்கதையைக் கேட்கச் சிறந்து.

பொற்பணைக்கை முக்கண் புகார்முகத்துப் பொன்மலிவுக்
கற்பகத்தின் நோன்பின் கதைத்தன்னைச் - சொற்பெருகக்
கற்றவரும் நோற்றவருங் காதலித்துக் கேட்டவரும்
பெற்றிடுவர கற்பகத்தின் பேறு.

வெள்ளை ஏருதுஏறும் விரிசடையோன் பெற்றுஎடுத்த
பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோலாது அருகுஇருந்து
கேட்டோர் க்கும் வாராது கேடு.

தூலிலார் நோற்கிற் சுதறை மிகப்பெறுவார்
சாலமிகும் வெங்கலியார் தாம்நோற்கில் - மேலைப்
பிறப்புள்ளாம் நல்ல பெருஞ்செல்வம் எய்திச்
சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்து.

கந்த சஷ்டி கவசம்

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம் துன்பம் போம்,
நெஞ்சில் பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பலித்துக்
கதித்து ஓங்கும், நிஷ்டையுங் கைகூடும்,
நிமலர் அருள் கந்தர் சஷ்டி கவசந் தனை.

காப்பு

**அமர்ர்ப் தீர யூறம் புந்த
குமரஸ்த வழஞ்சே குர்.**

சஷ்டியை நோக்கச் சரவணபவனார்
சிஷ்டருக் குதவும்செங்கதிர் வேலோன்
பாதமிரண்டில் பன்மணிச் சதங்கை
கீதம் பாடக் கிண்கிணி யாட
மையல் நடனஞ்செய்யும் மயில்வாகனனார்
கையில் வேலால் எனைக் காக்கவென்று வந்து
வர வர வேலா யுதனார் வருக
வருக வருக மயிலோன் வருக
இந்திர முதலா எண்திசை போற்ற
மந்திர வடிவேல் வருக வருக

வாசவன் மருகா வருக வருக
 நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக
 ஆறுமுகம் படைத்த ஜயா வருக
 நீறிடும் வேலவன் நித்தம் வருக
 சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக
 சரஹணபவனார் சடுதியில் வருக
 ரஹண பவச ரரரர ரரர
ரிஹண் பவச ரிரிரிரி ரிரிரி
 வினபவ சரஹண வீரா நமோ நம
 நிபவ சரஹண நிறநிற நிறேன
 வசர ஹணப வருக வருக
 அசுரர் குடிகெடுத்த ஜயா வருக
 என்னை ஆளும் இளையோன் கையில்
 பன்னிரண்டா யுதம் பாசா ங்குசமும்
 பரந்த விழிகள் பன்னிரண்டிலங்க
 விரைந்தெனைக் காக்க வேலோன்வருக
 ஜயும் கிலியும் அடைவுடன்சௌவும்
உய்யொளி சௌவும் உயிரையும் கிலியும்
 கிலியுஞ் சௌவும் கிளரோளியையும்
 நிலை பெற் நென்முன் நித்தமும் ஒளிரும்
 சண்முகம் நீயும் தனியொளி பொவுவும்
 குண்டலி யாஞ் சிவ குகன்றினம் வருக
 ஆறுமுகமும் அணிமுடி யாறும்
 நீறிடு நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்
 பன்னிரு கண்ணும் பவளச் செவ்வாயும்
 நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்
 ஈராறு செவியில் இலகு குண்டலமும்
 ஆறிரு திண்புயத் தழகிய மார்பில்
 பல் பூஷணமும் பதக்கமுந் தரித்து
 நண்மணி பூண்ட நவரத்ன மாலையும்
 முப்புரி நாலும் முத்தணி மார்பும்
 செப்பழுகுடைய திருவயி நுந்தியும்
 துவண்ட மருங்கில் சுடரொளிப் பட்டும்
 நவரத்தினம் பதித்த நற்சீராவும்

இருதொடை அழகும் இணைமுழந்தானும்
 திருவாடி யதனில் சிலம்பொலி முழங்க
 செககண செககண செககண செகண
 மொகமொக மொகமொக மொகமொக மொகெண
 நகநக நகநக நகநக நகென
 டிகுகுண டிகுடிகு டிகுகுண டிகுண
 ரரர ரரர ரரர ரர
 ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரி
 டேடே டேடே டேடே டேடே
 டகுடகு டிகுடிகு டங்கு டிங்குகு
 விந்து விந்து மயிலோன் விந்து
 முந்து முந்து முருகவேள் முந்து
 என்றென யானும் ஏரகச் செல்வ
 மைந்தன் வேண்டும் வரமகிழ்ந்து தவும்
 ஸாலா ஸாலா ஸாலா வேசமும்
 ஸீலா ஸீலா ஸீலா விநோதனென்று
 உன்திரு வடியை உறுதி யென்றெண்ணும்
 என்தலை வைத்துன் இணையடி காக்க
 என் னுயிர்க் குயிராம் இறைவன் காக்க
 பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க
 அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க
 பொடிபுணை நெற்றியைப் புனிதவேல் காக்க
 கதிரவேலி ரண்டும் கண்ணினைக் காக்க
 விதிசெவி யிரண்டும் வேலவர் காக்க
 நாசிகளிரண்டும் நல்வேல் காக்க
 பேசிய வாய்தனைப் பெருவேல் காக்க
 முப்பத் திருப்பல் முனைவேல் காக்க
 செப்பிய நாவைச் செவவேல் காக்க
 கண்ணிரண்டும் கதிரவேல் காக்க
 என்னிளாங் கழுத்தை இனியவேல் காக்க
 மார்பை இரத்தின வடிவேல் காக்க
 சேரிள முலைமார் திருவேல் காக்க
 வடிவேல் லிருதோள் வளம்பெறக் காக்க

பிடரிக் ஸிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க
 பழுபதி னாறும் பருவேல் காக்க
 வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவே காக்க
 சிற்றிடை யழகுறச் செவ்வேல் காக்க
 நாணாங் கயிற்றை நல்வேல் காக்க
 ஆண்பெண்குறிகளை அயில்வேல் காக்க
 பிட்ட மிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 வட்டக் குத்ததை வல்வேல் காக்க
 பணைத்தொடை யிரண்டும் பருவேல் காக்க
 கணைக்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
 ஜிவிர லடியினை அருள்வேல் காக்க
 கைகளிரண்டும் கருணைவேல் காக்க
 முன்கையிரண்டும் முரண்வேல் காக்க
 பின்கையிரண்டும் பின்னவள் இருக்க
 நாவில் சரஸ்வதி நந்றுணை யாக
 நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
 முப்பானா டியை முனை வேல் காக்க
 எப்பொழுதும் எனை எதிர்வேல் காக்க
 அடியேன் வசனம் அசைவுள் நேரம்
 கடுகவே வந்து கனகவேல் காக்க
 வரும் பகல் தன்னில் வச்சிரவேல் காக்க
 அரையிருள் தன்னில் அனையவேல் காக்க
 ஏமத்திற் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
 தாமதம் நீக்கிச் சதுர்வேல் காக்க
 காக்க காக்க கனகவேல் காக்க
 நோக்க நோக்க நொடியில் நோக்க
 தாக்கத் தாக்கத் தட்டயறத் தாக்க
 பார்க்கப் பார்க்கப் பாவும் பொடிபட
 பில்லி சூனியம் பெரும்பகை யகல
 வல்ல பூதம் வலாஷ்டிகப் பேய்கள்
 அல்லற் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
 பிள்ளைகள் தின்னும் புழக்கடை முனியும்

கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
 பெண்களைத் தொடரும் பிரமராட்சதரும்
 அடியனைக் கண்டால் அலறிக்கலங்கிட
 இரிசிக் காட்டேரி இத்துன்ப சேனையும்
 எல்லிலும் இருட்டிலும் எதிர்படும் அண்ணரும்
 கண்டுசை கொள்ளும் காளியோடனை வரும்
 விட்டாங் காரரும் மிகுபல பேய்களும்
 தண்டியக் காரரும் சண்டாளர்களும்
 என்பெயர் சொல்லவும் இடிவிழுந்தோடிட
 ஆனை யடியினில் அரும்பாவைகளும்
 பூனை மயிரும் பிள்ளைகளை ஸ்பும்
 நகமும் மயிரும் நீண்முடி மண்டையும்
 பாவைகளுடனே பலகலசத்துடன்
 மனையிற் புதைத்த வஞ்சனை தனையும்
 ஒட்டியப் பாவையும் ஒட்டியச் செருக்கும்
 காகம் பணமும் காவுடன் சோநும்
 ஒது மஞ்சனமும் ஒருவழிப் போக்கும்
 அடியனைக் கண்டால் அலைந்து குலைந்திட
 மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிட
 கால தூதா ளைனைக்கண்டாற் கலங்கிட
 அஞ்சி நடுங்கிட அரண்டு புரண்டிட
 வாய்விட்டலறி மதிகெட்டோடப்
 படியினில் முட்ட பாசக் கயிற்றால்
 கட்டுடன் அங்கம் கதறிடக் கட்டு
 கட்டி யுருட்டு கால்கை முறியக்
 கட்டு கட்டு கதறிடக் கட்டு
 முட்டு முட்டு விழிகள் பிதுங்கிட
 செக்கு செக்கு செதில் செதிலாக
 சொக்கு சொக்குச் சூர்ப்பகைச் சொக்கு
 குத்து குத்து கூர்வடி வேலால்
 பற்று பற்று பகலவன் தண்லெரி
 தண்லெரி தண்லெரி தண்லது வாக
 விடுவிடு வேலை வெருண்டது வோடப்

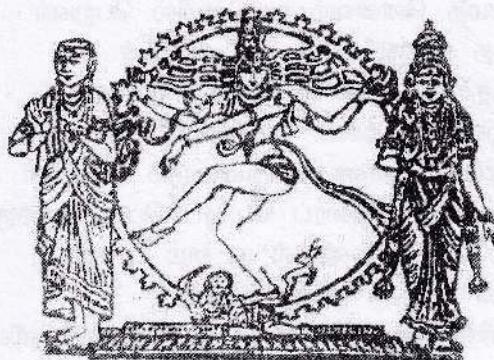
புலியும் நரியும் புன்னாி நாயும்
 எலியுங் கரடியும் இனித்தொடர்ந் தோடத்
 தேஞும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
 கடிவிட விஷங்கள் கடித்துய ரங்கம்
 ஏறிய விஷங்கள் எளிதிலில் இறங்க
 ஒளிப்புஞ் சுளுக்கும் ஒருதலை நோயும்
 வாதம் சயித்தியம் வலிப்புப் பித்தம்
 சூலைசயங் குன்மம் சொக்குச் சிரங்கு
 குடைச்சல் சிலந்தி குடல்விப் பிருதி
 பக்கப் பிளவை படர் தொடை வாழை
 கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சிலந்தி
 பற்குத்து அரணை பருஅரை யாப்பும்
 எல்லாப் பிணியும் என்றங்கை கண்டால்
 நில்லா தோட நீ எனக் கருள்வாய்
 ஈரேழ் உலகமும் எனக்குற வாக
 ஆணும் பெண்ணும் அனைவருமே னக்கா
 மண்ணா ஸரசரும் மகிந்துற வாகவும்
 உன்னைத் துதிக்க உன் திருநாமம்
 சரவண பவனே சைலொளி பவனே
 திரிபுர பவனே திகழோளி பவனே
 பரிபுர பவனே பவமொளி பவனே
 அரிதிரு மருகா அமரா பதியைக்
 காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்
 கந்தா குகனே கதிர்வேலவனே
 கார்த்திகை மைந்தா கடம்பா கடம்பனே
 இடும்பனை யழித்த இனியவேல் முருகா
 தணிகா சலனே சங்கரன் புதல்வா
 கதிர்கா மத்துறை கதிர்வேல் முருகா
 பழநிப் பதிவாழ் பால குமாரா
 ஆவினன் குடிவாழ் அழகிய வேலா
 செந்தின்மா மலையுறும் செங்கல்வராயா
 சமரா புரிவாழ் சண்முகத் தரசே
 காரார் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்

என்நா விருக்க யானுனைப் பாட
 எனைத் தொடர்ந் திருக்கும் எந்தை முருகனைப்
 பாட்டேன் ஆட்டேன் பரவசமாக
 ஆட்டேன் நாட்டேன் ஆவினன் பூதியை
 நேச முடன்யான் நெற்றியில் அணியப்
 பாச விளைகள் பற்றது நீங்கி
 உன்பதம் பெறவே உன்னருளாக
 அன்புடனி ரவி அன்னமுஞ் சொன்னமும்
 மெத்த மெத் தாக வேலா யுதனார்
 சித்திபெற் றடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைகுற மகஞ்சுடன்
 வாழ்க வாழ்க வாரணத்துவசம்
 வாழ்க வாழ்களன் வறுமைகள் நீங்க
 எத்தனை குறைகள் எத்தனை பிழைகள்
 எத்தனை யடியேன் எத்தனை செய்யினும்
 பெற்றவன் நீ குரு பொறுப்ப துன் கடன்
 பெற்றவள்குறமகள் பெற்றவளாமே
 பிள்ளையென் றன்பாய் பிரிய மளித்து
 மெந்தனென் மீதுன் மனமகிழ்ந் தருளித்
 தஞ்சமென் றடியார் தழைத்தீட அருள் செய்
 கந்தர் சஷ்டி கவசம் விரும்பிய
 பாலன் தேவ ராயன் பகர்ந்ததைக்
 காலையில் மாலையில் கருத்துடன் நாளும்
 ஆசா ரத்துடன் அங்கந் துலக்கி
 நேச முடனொரு நினைவது வாகிக்
 கந்தர் சஷ்டி கவசமித்தனைச்
 சிந்தை கலங்காது தியானிப்பவர்கள்
 ஒருநாள் முப்பத் தாறுருக் கொண்டு
 ஒதியே செபித்து உகந்து நீறணிய
 அட்டதிக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாய்த்

திசைசமன்ன ரெண்மர் சேர்ந்தங் கருளுவர்
 மாற்றல் ரெல்லாம் வந்து வணங்குவர்
 நவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை யளித்திடும்
 நவமத ணெனவும் நல்லெழில் பெறுவர்
 எந்த நாளுமீ ரெட்டாய் வாழ்வர்
 கந்தர்கை வேலாம் கவசத் தடியை
 வழியாய்ற காண மெய்யாய் விளங்கும்
 விழியாற் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
 பொல்லா தவரைப் பொடிப் பொடி யாக்கும்
 நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
 சர்வ சத்துரு சங்கா ரத்தடி
 அறிந்தென தூள்ளாம் அஷ்டலட் சுமிகளில்
 வீரலட் சுமிக்கு விருந்துண வாகச்
 சூரபத்மாவைத் துணித்தகை யதனால்
 இருபத் தேழ்வர்க்கு உவந்தமு தளித்த
 குருபரன் பழநிக் குன்றினி விருக்கும்
 சின்னக் குழந்தை சேவடி போற்றி
 எனைத்தடுத் தாட்கொள என்றன தூள்ளாம்
 மேவிய வடிவுறும் வேலவ போற்றி
 தேவர்கள் சேனா பதியே போற்றி
 குறமகள் மனமகிழ் கோவே போற்றி
 திறமிகு தில்விய தேகா போற்றி
 இடும்பா யுதனே இடும்பா போற்றி
 கடம்பா போற்றி கந்தா போற்றி
 வெட்சி புனையும் வேலே போற்றி
 உயர்கிரி கனக சபைக்கு ஓரர்சே
 மயில்நட மிடுவோய் மலரடி சரணம்
 சரணம் சரணம் சரவண பவ ஒம்
 சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்த
சிவபுராணம்

சிவபுராணம்

தொல்லையிரும் பிறவிச் சூழுந்தழை நீக்கி
அல்லலஹுறத் தானந்த மாக்கியதே எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவு ரெங்கோன்
திருவாசகம் மென்னுந் தேன்.

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுது மென்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகமமாகி நின்று அண்ணிப்பானிதாள் வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவனடி வாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்சூகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறந்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க
ஈசனடி போற்றி எந்தை அடி போற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடி போற்றி

நேயத்தே நின்ற நிமலனடி போற்றி
 மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி
 சீரார் பெருந்துறைநந் தேவனடி போற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
 சிவனவன் என் சிந்தையுள் நின்ற வதனால்
 அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ் சிவபுராணம் தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
 வின்னிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளக்கொளியாய்
 எண்ணிறந் தெல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா ரொன்றுயேன்.
 புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
 பஸ்மிருகமாகிப் பறவையாயப் பாம்பாகி
 கல்லாய் மனிதராய் பேயாய் கணங்களாய்
 வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தே னெம்பெருமான்
 மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யவென் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஜூயா வெனவோங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமான னான்விமலா
 பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுட்டேர
 எஞ்ஞானம் மில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவுறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்

ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்குவா யென்னெப் புகுவிப்பாய் நின்தொழிம்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே.

கறந்தபால் கண்ணலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தணையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்களோ ரைத்துடையாய் விண்ணேர்க் கேத்த
 மறைந்திருந்தாயெம் பெருமான்வல்வினையேன் றன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாயவிருளை

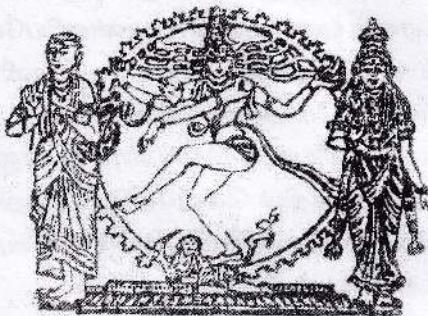
அறம்பாவ மென்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
 புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
 மலஞ்சோறு மொன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா வனக்குப்
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ஞருகும்
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீழ்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் சிறந்த தயவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே

பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கு மரியானே
 நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா வழுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதா ருள்ளத் தொளிக்கும் மொளியானே
 நீரா யுருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமுந் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக் கண்பனே யாவையுமா யல்லையுமாம்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி யல்லானே

ஸர்த்தென்னை ஆட்கொள் எந்தை பெருமானே.
 சூரத்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கேநுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் பரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய்நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேயென் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணா ரழுதே யுடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
 ஆற்றனேம் மையா அரனே ஓ வென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து விணைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டளிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுட் சூத்தனே தெங்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரு மேத்த பணிந்து.

திருச்சிற்றும்புமலர்.

திருவெண்ணாய்க்கையில் அருளியது

திருச்சிற்றம்பகல்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கன்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்கன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே
ஏதேயெந் தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 1

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல்நாம்
பேசும்போ தெப்போதிப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசி இவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏசம் இடமீதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசுமலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளும்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள்
ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோ ரெம்பாவாய். 2

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதி ரெமுந்தென்
 அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன்னன் றள்ளுறித்
 தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
 பத்துடையீர் ஈசன்பழு அடியீர் பாங்குடையீர்
 புத்தடி யோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
 எத்தோநின் அன்புடமை எல்லோம் அறியோமோ
 சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
 இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோ ரெம்பாவாய். 3

ஒண்ணித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்தின்றோ
 வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லோரும் வந்தாரோ
 எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
 கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
 விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
 கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
 உண்ணைக்கு நின்றுருக யாம்மாட்டோம் நீயே வந்து)
 எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோ ரெம்பாவாய். 4

மாலறியா நான்முகனுங் காணா மலையினைநாம்
 போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்களே பேசும்
 பாலுரு தேன்வாய்ப் படிறி கடைதிறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
 கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேன்(று)
 ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்கான்
 ஏலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 5

மானேநீ நென்னலை நாளைவந் துங்களை
 நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே
 போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையிலித்தாட் கொண்டருஞும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
 ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும்ளமக்கும்
 ஏனோர்க்கும்தங்கோணைப்பாடேலோ ரெம்பாவாய். 6

அன்னே இவையும் சிலவோ பலஅமரர்
 உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னாளன் னாமுன்னம் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
 என்னானை என்னரையன் இன்னமுதென் நெல்லோமும்
 சொன்னோம்கேள்வெவ்வேறாய் இன்னந் துயிலுதியோ
 வன்னெஞ்சப் பேதையர் போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 7

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்
 ஏழில் இயம்ப இயம்புவென் சங்கெங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடி னோம் கேட்டிலையோ
 வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
 ஆழியான் அன்புடமை ஆமாறும் இவ்வாறோ
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
 ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய். 8

முன்னெப் பழம்பொருட்கும் முன்னெப் பழம்பொருளே
 பின்னெப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னெப் பிரானாகப் பெற்றுஉன் சீரடியோம்
 உன்னடியார்தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கேபாங்காவோம்
 அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
 என்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய்.

9

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப்பொருள் முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றுல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணேஞாரும் மண்ணுந்துதித்தாலும்
 ஒதுலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்
 கோதில் குலத்திரனதன் கோயிற்பிணாப் பிள்ளை
 ஏதவன்றூர் ஏதவன்பேர் ஆருந்றார் ஆரயலார்
 ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

10

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
 கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
 ஜயா வழியடி யோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போற்
 செய்யாவெண் ஸீராடி செல்வா சிறுமருங்குல்
 மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
 ஜயாந் ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
 உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
 எய்யாமற் காப்பாய் எமையேலோ ரெம்பாவாய்.

11.

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடுந்
 தீர்த்தனற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
 கூத்தனிவ் வானும் குவலயமும் எல்லோழும்
 காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையா
 வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்களைகள்
 ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இருஞ்சுணைந் ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

12.

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம் போதால்
 அங்கங் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
 தங்கள் மலங்கழுவ வார்வந்து சார்தவினால்
 எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
 பொங்கு மடுவிற் புகழ்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
 சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
 கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

13.

காதார் குழையாடப் பைப்பூண் கலனாடக்
 கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
 சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
 வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
 சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
 ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
 பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோ ரெம்பாவாய்.

14.

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
 நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாறை கண்பனிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணேணாறைத் தான்பணியாள்
 பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
 ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
 வாருருவப் பூண்மூலையீர் வாயார் நாம்பாடி
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். 15.

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
 என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டினையின்
 மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
 பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
 என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
 தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
 முன்னி அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
 என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய். 16.

செங்க ணவண்பால் திசைசமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
 எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
 கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
 இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
 செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
 அங்கன் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
 நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். 17.

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணிததொகைவீ றற்றாற்போல்
கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஓளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அவியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகித்
தண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். 18.

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம் என்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போம்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோன் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயி நெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். 19.

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி அருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருஞம் பொன்மலர்கள்
போற்றியாம் மார்கழிநீராடேலோ ரெம்பாவாய். 20.

சகலக்காவல்லி மாதல

ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய உணர்விக்கும் என்னம்மை - தூய
உருப்பளிங்கு போல்வாள், என்னுள்ளத்தின் உள்ளே
இருப்பளிங்கு வாராதிடர்.

படிக நிறழும், பவளச் செவ்வாயும்
கடிகமழ்பூந் தாமரை போற் கையும் - துடியிடையும்
அல்லும் பகலும் அனவரத மும்துதித்தால்
கல்லும் சொல் லாதோகவி? - (கம்பர்)

வெள்ளைக் கலையுடேத்து வெள்ளைப் பணிபூண்ட
வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள் வெள்ள
அரியா சனத்தில் அரசரோடு என்னை
சரியா சனம்வைத்த தாய் - (காளமேகப் புலவர்)

நால்

வெண்டா மரைக்கன்றி நின்பதந்
தாங்கவென் வெள்ளையுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாதுகொ
லோசக மேழு மளித்
துண்டா னுறங்க ஒழித்தாள்பித்
தாகஉண் டாக்கும் வண்ணம்
கண்டான் கவைகொள் கரும்பே
ககல கலாவல்லியே.

01

நாடும் பொருட்கவை சொற்சுவை
 தோய்தர நாற்கவியும்
 பாடும் பணியிற் பணித்தருள்
 வாய்பங்க யாசனத்திற்
 கூடும் பசும்பொற் கொடியே
 கனதனக் குன்றுமைம்பாற்
 காடுஞ் சுமக்குங் கரும்பே
 சகல கலாவல்லியே.

02

அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு
 தார்ந்துன் னருட்கடலிற்
 குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுஞ்கோ
 லோவுளாங் கொண்டு தெள்ளித்
 தெளிக்கும் பனுவற் புலவேர்
 கவிமழை சிந்தக்கண்டு
 களிக்குங் கலாப மயிலே
 சகல கலாவல்லியே.

03

தூக்கும் பனுவற் றுறைதோய்ந்த
 கல்வியுஞ் சொற்சுவை தோய்
 வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்
 வாய்வட நூற்கடலும்
 தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந்
 தொண்டர்செந் நாவினின்று
 காக்கும் கருணைக் கடலே
 சகல கலாவல்லியே.

04

பஞ்சப்பிதந்தரு செய்யபொற்
 பாதபங் கேருகமென்
 நெஞ்சத் தடத்தல ராததென்
 னேநெநெந் தாடகமலத்
 தஞ்சத் துவச முயந்தோன்செந்
 நாவு மகமும் வெள்ளைக்
 கஞ்சத் தவிசொத் திருந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே.

05

பண்ணும் பரதமுங் கல்வி யுந்
 தீஞ்சொற் பனுவலும்யான்
 எண்ணும் பொழுதெளி தெய்தநல்
 காயெழு தாமறையும்
 விண்ணும் புவியும் புனலுப்
 கனலும் வெங் காலுமன்பர்
 கண்ணுங் கருத்தும் நிறைந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே.

06

பாட்டும் பொருஞம் பொருளாற்
 பொருந்தும் பயனுமென்பாய்
 கூட்டும் பாடிநின் கடைக்கணல்
 காயுளங் கொண்டு தொண்டார்
 தீட்டுங் கலைத் துமிழ்த் தீம்பா
 ஸமுதந் தெளிக்கும் வண்ணங்
 காட்டும்வெள் ஸோதிமப் பேடே
 சகல கலாவல்லியே.

07

சொல்லிற் பனமு மவதான்
 முங்கல்வி சொல்லவல்ல
 நல்லித்தை யந்தந் தழிமைகொள்
 வாய்ந்தி னாசனஞ்சேர்
 செல்லிக் கரிதென் றொருகால
 முஞ்சிதை யாமைநல்குங்
 கல்விப் பெருஞ்செல்வப் பேறே
 சகல கலாவல்லியே.

08

சொற்கும் பொருட்கு முயிராமெய்ஞ்
 சூனத்தின் தோற்றுமென்ன
 நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர்
 யார்நிலந் தோய்புழைக்கை
 நற்குஞ்சரத்தின் பிடியோ
 ட்ரசன்ன நாணநடை
 கற்கும் பதாம்புயத்தாளே
 சகல கலாவல்லியே.

09

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக
 மேற்பட்ட மன்னருமென்
 பண்கண் டளவிற் பணியச்செய்
 வாய்ப்படைப் போன் முதலாம்
 விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண்
 டேனும் விளம்பிலுன்போற்
 கண்கண்ட தெய்வ முளதோ
 சகல கலாவல்லியே.

10

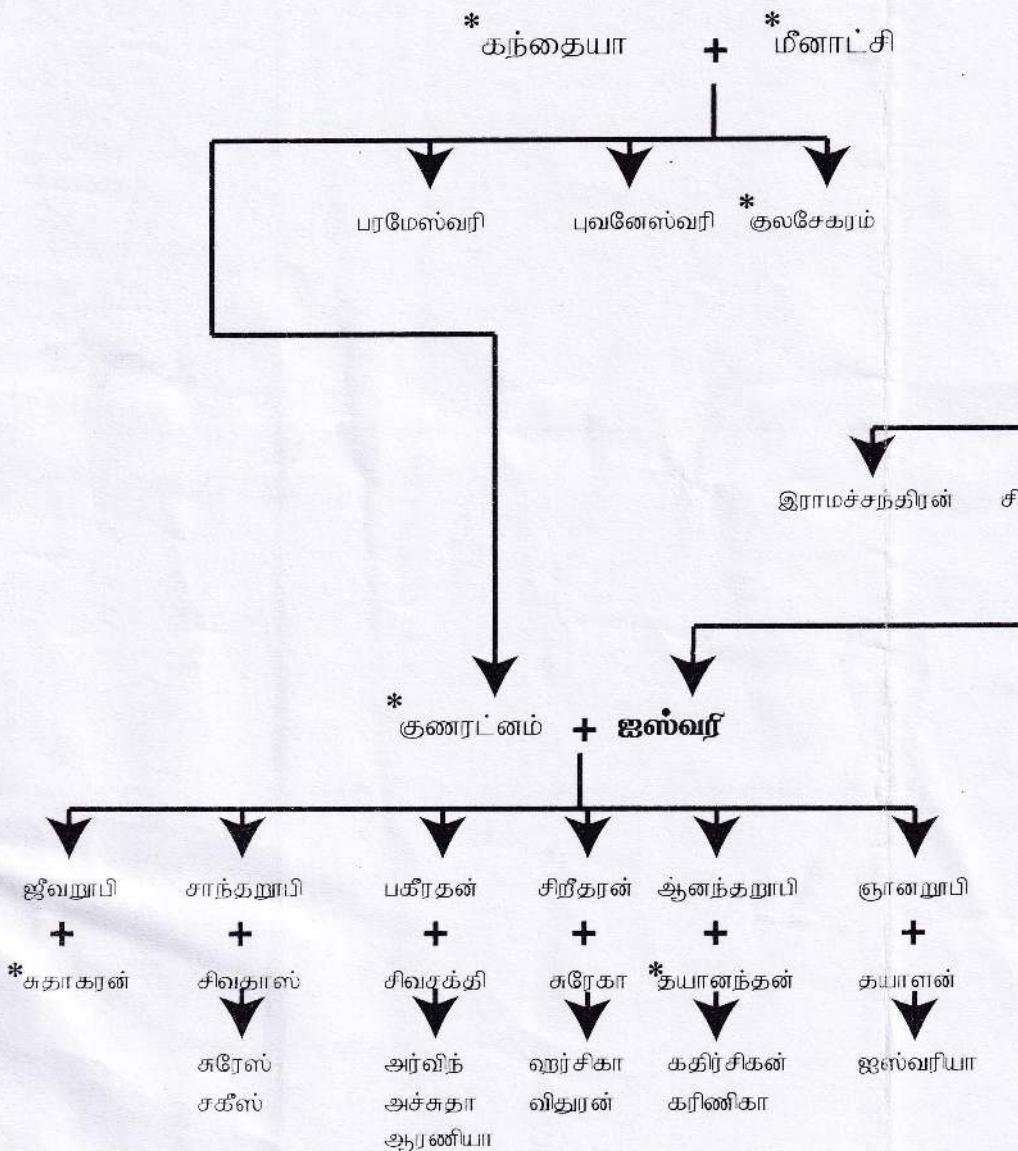
-குமரகுந்தர சுவாமிகள்-

நன்றி பக்ர்க்கிள்லோம்

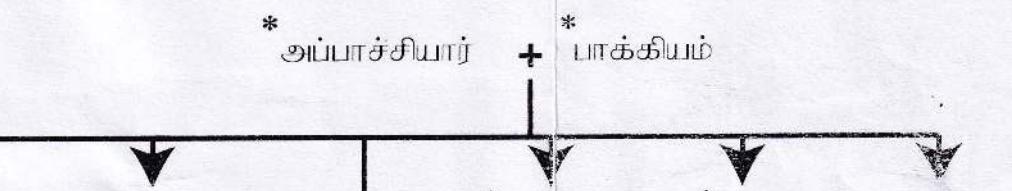
எங்கள் குழுமப் குறைதயவும் இயற்கை எய்திய
செய்தி மீட்டு ஓடுடோடு வந்து உதவியோர்க்கும்,
இறுதிக் கிரியைகளில் காரியங்களில் கைவிகாகுத்து
ஆழுதல் வார்த்தை கூறியோர்க்கும், தொடரைபேசி
மூம் அனுதாபம் தெரிவித்தொருக்கும், கண்ணீர்
அஞ்சலி ஸிரசுரித்தொருக்கும், இறுதிக் காலத்தில்
உதவிய வைத்தியருக்கும், இறுதிக் கிரியை செய்த
அந்தணர்களுக்கும், மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்ட
யாவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகள்

ஏழாம்பத்திரிகை

ச விருட்சம்

* அமர்கள்

கீழ்க்காடு

எது நடந்துதோ, அது நன்றாகவே நடந்தது
 எது நடக்கின்றதோ, அது நன்றாகவே நடக்கிறது
 எது நடக்க விருத்தியிறுதோ,
 அதுவும் நன்றாகவே நடக்கும்.
உ_க்ஞுடுடயதை எதை ஒழுங்காய்.
 எதற்காக நீ அயல்லாய்?
 எதை நீ கொண்டு வந்தாய் நீ ஒழுப்பதற்கு
 எதை நீ படைத்திருங்காய், அது விணாவதற்கு?
 எதை நீ ஏதந்துக் கொண்டாடுயா,
 அது ஓய்கிருங்குத ஏகுக்கப்பட்டது.
 எதை கொடுத்தாடுயா,
 அது ஓய்கூரை கொடுக்கப்பட்டது.
 எது ஒன்று உ_க்ஞுடுடயதோ
 அது நானை யற்றெநாநுவருடுடயதோகிறது
 யற்றெநாநு நான், அது வேற்றெநாநுவருடயதோகும்.

“தீருவே உ_கை நியதியும்,
 எனது படைப்பிள் சப்ராஸ்யாகும்”

- உகவான் முந் கிருஷ்ணர்